

Observanda ab omnibus Sacerdotibus ad Sacras Missiones in nostro Districtu admissis.

1. **C**ONSTITUTIONES S. Sedis Apostolicæ, Regulasque pro hac missione ejusdem S. Sedis autoritate stabilitas religiosè semper observent, iisque in omnibus humiliter obtemperent. Atque adeo nemo præsumat facultates aliquas in hoc districtu exercere nisi quas sibi collatas habuerit, a Vicario Apostolico, cujus jurisdictioni missionarios omnes tam sæculares quam regulares in iis omnibus quæ spectant ad animarum curam et sacramentorum administrationem S. Sedes Apostolica sæpius repetitis decretis subjecit.

2. Meminerint omnes se missionarios apostolicos esse in messiem hanc divinitus destinatos ut fructum plurimum afferant; atque adeo ut Dei gloriam et regnum et animarum sanctificationem et salutem totis viribus procurent et promoveant. Ad hoc autem maxime necessarium erit, ut primo loco suæ ipsorum sanctificationi sedulo incumbant: præsertim per orationis mentalis assiduitatem, frequentes recessus ad exercitia spiritualia, quotidianam conscientiæ examinationem & purificationem; et omnium illarum virtutum studium quæ in hac sublimi vocatione præ cæteris necessariæ sunt: maximè verò charitatis, animarum zeli, humilitatis, mansuetudinis, patientiæ, mortificationis, et orationis spiritûs, qui omnes alias virtutes et bona omnia procurare consuevit.

3. Nullam omittant opportunitatem verbi Dei publicè vel privatim fidelibus annuntiandi; quod sane præcipuum est pastorum munus, et ab iis qui statas habent congregationes curæ suæ demandatas, diebus saltem Dominicis et festivis solemnioribus, ex canonum præscripto nunquam prætermitti debet: pueros etiam et ignaros per catechismi traditionem diligenter instruant; peccatores ad poenitentiam

tentiam, infideles et hæreticos ad fidem et ecclesiæ communionem inducere nitantur; fideles autem ad sacramentorum dignam frequentationem et alia pietatis exercitia; præsertim verò ad orationis mentalis quotidianam praxim invitare non cessent; iisque pro cuiusque captu veritates et virtutes evangelicas ita proponant, ut & diaboli pompas ac mundanas vanitates contemnere, et ad perfectionem Christianam seriò studeant aspirare.

4. Sciant etiam officii sui esse pro gregibus sibi commissis gratiam et misericordiam Dei assidue implorare, tum in persolutione officii divini, et aliis precibus; tum maximè in sanctissimo altaris sacrificio. Plurimum etiam proderit se suosque omnes sub Deiparæ patrocinio constituere; et tam pro se quam pro illis, beatorum spirituum, et Sanctorum ac Martyrum nostratium præsidium & intercessionem quotidie implorare.

5. Porro in sanctissimo altaris sacrificio peragendo, in sacramentis administrandis, in omnibus denique functionibus sacerdotalibus, omnes missionarii eam gravitatem, reverentiam ac devotionem exhibeant quæ tantum ministerium decet. Ritus ab Ecclesia præscriptos diligenter observent: ab omni indecora verborum et ceremoniarum præcipitatione, quæ grave fidelibus scandalum generare solet, studiosè abstineant: diligant decorem domus Dei; atque adeo curent, ut omnia quæ ad altaris ministerium et missæ sacrificium pertinent nitida sint et munda; maximeque ut vinum pro sacrificio genuinum sit et purum; quod cauponum nequitia plerumque in his regionibus adulterari solet. Denique ab omni turpis lucri desiderio in sacris functionibus peragendis sint semper immunes; contenti iis quæ sponte offeruntur: nec unquam præsumant, cum stipendia majoris pretii pro missis celebrandis receperint eas ad alios pro minori pretio celebrandas transferre, retenta sibi aliqua parte

parte stipendiorum : quod S. Sedes sub gravissimis pœnis interdixit.

6. In administratione Sacramentorum aliisque functionibus peragendis utantur Rituali, quod ex Romano extractum, autoritate Vicariorum Apostolicorum pro hoc regno editum est anno 1759, ejusque præscripta sequantur : et pro astantium numero et qualitate ritus et ceremonias sacramentorum diligentér exponant. Fidelibus etiam sedulo inculcent ut liberis suis sacramentum Baptismi quamprimum administrari procurent. Hæreticos autem pro patrinis nullo modo admittant. Et tam parentes quam patrilinos officii sui graviter admoneant. Ad Sacramentum etiam Confirmationis suo tempore suscipiendum fideles suæ curæ subditos diligenter disponant, et sacrosancti hujus signaculi desiderio inflamment.

7. In Sacramento Pœnitentiæ administrando præcipua cura sacerdotibus adhibenda est ut officio suo omni ex parte satisfaciant. Ad hoc autem multum necessarium est ut per assiduas preces divinam opem ferventer efflagitent : ut quotiescumque hoc ministerium aggrediuntur, orationem aliquam præmittant, quâ S. Spiritus gratiam et lumen tam sibi quam pœnitentibus suis humiliter implorent : ut dum confessiones audiunt, teneant se quantum fragilitas humana permittet in præsentia Domini sui, et ad eum frequenter aspirent. Patienter autem audiant confitentes, et mansueté eos alloquantur : quod si increpandi sint, id non fiat nisi post declarationem peccatorum : nec unquam dimittantur nisi pie moniti.

8. Meminerint etiam Confessarii adjuvandos esse a se pœnitentes, præsertim rudiores, per opportunas interrogationes ut peccata sua integré confiteantur, tam quoad speciem, quam quoad numerum et circumstantias necessario declarandas : verècundiores etiam sæpe examinandos esse, pruden-

ter tamen et castè, de quibusdam peccatis, quæ aliter præ pudore nunquam confitebuntur. Ipsorum etiam officii est pœnites ad dolorem et contritionem efficacibus verbis excitare; eosque ad vitam emendandam, et rectè in posterum instituendam inducere; et idonea peccatorum remedia et congruas pœnitentias ipsis præscribere: Item ritè dispositis absolutionis beneficium impertiri; indispositis negare; dubiè dispositis regulariter differre; occasiones peccatorum proximas diligenter investigare et amoliri, et inveteratas criminum consuetudines perfringere et abolere.

9. Sacrum autem Confessionis sigillum inviolabiliter observent: nec unquam præsumant uti scientia ex confessione acquisita ad quidquam faciendum aut omittendum, unde pœnitenti gravamen qualecumque possit generari. Sed neque de rebus in confessione auditis unquam loquantur, quantvis abesse supponatur omnis suspicio personæ; nisi forte in casu necessitatis pro consilio capiendo: præsertim cum laici ex ejusmodi sermonibus grave plerumque scandalum patiantur.

10. Publicis vitiis et abusibus pastoralis zelose opponant; et publicis peccatoribus sacramenta denegent, nisi de eorum conversione et pœnitenti constet. Publici autem peccatores censendi sunt, non solum usurarii notorii, concubinarij, et histriones qui comædias impudicas exhibent, &c. Sed etiam qui notoriè et habitualiter contemnunt vel transgrediuntur ecclesiæ præcepta de jejuniis, et de abstinentia sabbati, quam nonnulli nuper penitus eliminare propria autoritate tentaverunt: qui proinde a confessariis coercendi sunt, etiam negando absolutionem iis quos refractarios prehenderint. Idemque sit judicium de iis omnibus qui notoriè negligunt liberorum suorum institutionem, eosque postquam ad rationis usum pervenerint, in peccatis fordescere permittunt, absque confessione;

feſſione; ad quam non ſolum eccleſiaſtico, ſed etiam divino præcepto graviffimè obligantur quicunque in peccatum mortale inciderint. Quapropter obligatio hæc parentibus, et iis qui juniorum curam habent a confeſſariis diligenter inculcanda eſt: et ii de quibus eſſe poteſt ſuſpicio ne in hac parte negligentiores ſint, in confeſſione examinandi ſunt, et ad officium ſuum deinceps præſtandum efficaciter inducendi.

11. In Matrimonii adminiſtratione cauti admodum ſint miſſionarii, ut ſalubres eccleſiæ regulas, quantum in noſtris circumſtantiis fieri poteſt, fideliter obſervent. Diligenter inquirent num aliquod ſubſit impedimentum inter perſonas quæ matrimonio conjungi deſiderant: vagos autem & ignotos nullo modo ad matrimonium admittant, niſi prius idoneis argumentis probent ſe ab omni impedimento liberos eſſe. Juniores regulariter ad matrimonium admittendi non ſunt abſque conſenſu parentum vel tutorum; nec opificum tyrones abſque conſenſu magiſtrorum. Sed neque fidelium quemquam ad hoc ſacramentum ſuſcipiendum admittant, qui non prius ſacramentali confeſſione peccata ſua purgaverit. Catholicos etiam quantum poſſunt avocare debent a nuptiis cum hæreticis contrahendis; et pravos illos contractus omnino prohibere, quibus nonnunquam paciſcuntur ut liberorum pars in hæreſi educetur. Curent etiam ut in omni matrimonio duo ſaltem vel tres teſtes aſſiſtant.

12. Et quoniam Catholicis noſtratibus jam olim a S. Sede Apoſtolica graviffimè interdictum eſt, ne quam in ſacris communionem cum alterius ſectæ miniſtris haberent: officii miſſionariorum eſt prænitentes ſuos deterrere ab eorum templis conventiculis, et concionibus, vel aliis falſæ religionis ritibus frequentandis, vel etiam libris legendis, ob periculum perverſionis: Nec omnino permittendum eſt Catholicis ut quovis prætextu Proteſtantium cate-

chismus,

Nota

chismum, vel liberis, vel pupillis, vel scholaribus suis prælegant, cum apertissimam hæresim contineat in articulo Eucharistiæ.

13. Opera misericordiæ tam corporalia quam spiritualia, a missionariis pro viribus exercenda sunt. Si enim hæc pietatis Christianæ officia cæteros fideles graviter obligant, quanto magis pastores animarum? Hinc ipsorum est pro viribus pauperes fovere, captivos juvare, ægrotos invisere, et ad confessionem ac reliqua sacramenta tempestive suscipienda disponere; iis verò præsertim frequenter adesse, quorum vel major necessitas, vel magis imminens mortis periculum, majorem pastoris diligentiam, et frequentiore præsentiam efflagitat. Neque post susceptam extremam unctionem infirmos deserant; cum nullo unquam tempore fideles ipsorum opera magis indigeant quam cum appropinquante momento ex quo pendet æternitas, graviores et periculosiores spiritualis hostis incursus experiri solent. Ipsorum etiam est moerentes et afflictos consolari, negligentiores officii sui admonere; peccantes arguere, in spiritu tamen lenitatis; pusillanimes in spem erigere; dubios consiliis suis dirigere, diffidentes ad pacem & concordiam revocare; prudenter tamen, ne dum pacem procurare satagunt, litibus acrioribus et magis scandalosis ansam præbeant: quod facile contingere potest, si favore aliquo, vel indebito affectu, aut partium studio in hujuscemodi negotiis se duci patiantur.

14. Meminerint etiam omnes sacerdotes ad missiones sacras admissi, siquid apud alios docendo et prædicando proficere velint, necessarium esse ut seipsos omnium virtutum formam et exemplar cæteris fidelibus exhibeant: parùm enim proderunt verba si non confirmantur exemplis. Longè igitur sit a missionariis nostris vestium luxus et superflua corporis cultura, utpote quæ vanitati mundanæ famulatur,

mulatur, et ab evangelica simplicitate et humilitate nimis abhorret: longè omnis verborum asperitas, et iracundia a Christi mansuetudine aliena: longè omnis levitas et scurrilitas; multoque magis periculosa cum mulieribus familiaritas, quæ nonnunquam incautis sub prætextu pietatis obrepit: longè omnis cibi potusque intemperantia inimica crucis Christi. Longè denique abigatur desidia, viti-
orum omnium parens; turpissimum enim est sacer-
dotes (qui cæteris fidelibus præire et prælucere deberent in arcta et laboriosa salutis via, eosque verbo et exemplo ad Christianæ perfectionis studium exci-
tare) desidiosam vitam agere, somno indulgere, aut pretiosum suum tempus prodigere in cauponis, in nocturnis compotatorum societatibus, in aleæ aut cartarum lusu, in comediis vel aliis spectaculis profanis, in ludis publicis vel aliis otiosorum cæ-
tibus, in venatione et similibus, quæ omnia tan-
quam statum ecclesiasticum dedecentia, clericis per sacros canones interdicta sunt: adjecta etiam in hoc districtu suspensionis pœna, atque adeo gravis peccati reatu, sacerdotibus de clero sæculari, qui cauponas absque necessitate frequentarent, multo-
que magis qui in iis vespertinas horas compotando aut chartis ludendo insumerent; qui comediis aut aliis theatrorum spectaculis unquam interessent; aut aliis otiosorum cœtibus, aut lusorum conven-
tibus admiscerenter.

15. Facultas celebrandi bis in die, ex voluntate S. Sedis apostolicæ, non cuilibet, nec quacum-
que de causa, neque ea intentione ut sacerdos du-
plici eleemosyna decentius se sustentet; sed prop-
ter gravem tantum populi necessitatem impertienda est. Itaque districtè prohibetur nequis sacerdos
sive sæcularis sive regularis, bis in die in hoc dis-
trictu sacrum celebrare præsumat, absque expressa
licentia Vicarii apostolici vel ejus delegati; nec ul-
tra tempus ab eo limitatum: meminerint autem sa-
cerdotes

cordotes, quibus præfata licentia conceditur, nullo casu licitum sibi esse missam secundam celebrare si ablutionem in prima missa sumpserint.

16. Prohibetur etiam in hoc districtu, sub poena excommunicationis ipso facto incurrendæ, nequis sacerdos sine Vicarii Apostolici approbatione (secuso casu necessitatis extremæ, cum aliter quis sine sacramentis e vita discessurus sit) vel fidelium confessiones excipere, vel sacramenta parochialia administrare præsumat. Ab hac autem excommunicatione, a nullo in hoc regno nisi ab ipso Vicario Apostolico quisquam absolvi poterit.

17. Denique cum nihil ad causam communem, divinæ nimirum gloriæ et salutis animarum promovendam magis conducat, quam ut missionarii omnes, sive seculares, sive regulares cujuscumque ordinis et instituti, depositis partium studiis summa animorum concordia Domini sui opus sedulo perficiant: Exhortamur omnes in hac vinea Domini nobiscum laborantes et obtestamur per pretiosum Sanguinem Redemptoris, et sacrosancta mysteria pacis et unitatis, quæ quotidie celebrant, ut pacem et concordiam cum fratribus et cooperariis suis cujuscumque denominationis, semper colere et fovere, et mutuis officiis et benevolentis alterutrum promereri, et omnia animorum offendi-cula pro viribus amovere studeant. Quod si (quod absit) aliquid vel in fide erroneum, vel in moribus scandalosum, in aliquo missionario aliquando deprehendatur; et privata admonitio minimè profutura videatur; legitimis superioribus in spiritu charitatis denuntietur: ita tamen ut quantum fieri potest, et famæ delinquentis parcat, et pax communis nullum patiat, detrimentum.

N. N. Vic. Ap.

